

Azi noapte a plouat, cum se zice pe aici, cu „cats and dogs” (pisici și câini), adică rupere de nori. Puhoi! S-a întrerupt electricitatea, era 2 noaptea și tocmai mă uitam la un film horror. Ce film de groază îți mai trebuia când după câte un fulger care lumina casa ca ziua se auzea câte un trăznet apoi vreun copac rupându-se cu un imens scrâșnet de lemn prelungit în ecurile nopții. Dar azi de dimineață, cerul senin ca un cristal, aerul curățit de praf și parcă și de zgomotul orașului dacă nu ar fi fost ferăstraiele de la oraș care tăiau copacii căzuți victimă sub cearta de neîmpăcat a bolților întunecate.

Pe la 3 după masă Matei se duce să ia poșta și se întoarce cu un zâmbet năstrușnic, dar atât de expresiv, că nu a fost nevoie de mare logoree, ci doar un semn fără echivoc, sau comentariu: „Mergem!” La ora aia nu puteam să mergem prea departe, ci undeva la vreo 60-90 de km. Așa că... Am crezut că mergem spre Niagara pentru că din autostrada 401 a luat-o pe Guelph Line, dar m-am trezit pe autostrada cu șase benzi spre Burlington, Matei conducând pe Lakeshore Dr., o minunăție de priveliște pe malul Lacului Ontario, mai ales că era o zi formidabilă după o noapte de cumpănă.

Începusem vorba despre stilul arhitectonic al unui cartier al bogaților din Kitchener. Virusul de mândrie a infectat pe cei care își permit și care cred că o casă cu cât e mai mare cu atât poate urla mai puternic despre punga proprietarului, gen arhitectonic de prin 1965-1980, un fel de cutii de piatră, niște lostopane greoaie de granit, toate zidite în serie ca de pe o bandă de fabrică. Un constructor de asemenea case de milioane și milioane de dolari m-a chemat la una din ele, avea două de vânzare, să-i fac o sfeștanie că e bântuită de dureri rele și să-i fac o slujbă de dezlegarea cununilor și alte superstiții arghilofile care cresc pe maidanul sufletesc al celor care nu sunt „duși la biserică”. I-am spus că nu e nici un duh necurat, că inelul nunții te-a legat pe viață și n-am cum să-l dezleg și că aici e vorba de ceva care devenise o modă cândva. Am făcut această „lostopană” de paranteză gândindu-mă la vilele din Turkey Point sau cele din Stratford și, mai recent, la cele din golfurile Burlington Bay, una mai frumoasă ca alta, tocmai prin varietatea lor, eleganță și gust artist, demonstrând că nu tot ce e mare și costisitor e și high class.

Am intrat în oraș și ne îndreptăm spre Wellington Square, din centrul orașului și de pe malul Lacului Ontario. Am parcat unde nu trebuie să plătești, și mergem pe jos pe lângă tot felul de restaurante și pentru „kosher” și pentru „halal”, bani să ai și burtă de umplut cu cele deșarte și trecătoare ale lumii acesteia: „La Pita Halal” cu kabob, pizza, falafel și poutine, „I love Gelato”, „Irish Cream, Cold Brew”, „New Belly” cu tot felul de înghețate naturale și... ecologice și de ultima dietă! Traversăm Lakeshore și Matei mă invită să ne odihnim puțin piciorușele la „Lakeshore & Coffee Hours” și nu mai e nevoie să-i spun ce-mi doresc - o cafea „Espresso Bianca”! Mesele sunt așezate pe trotuar, în aer liber. Sorbești din cafea și din ora binecuvântată de după amiază - cafeaua de „Five o'clock”. Plătim, după un timp, și mai mergem pe străzi până ni se face foame. Pe aici, la fel de vestit ca „MacDonald”, erau în vogă restaurantele specializate în fripturi de găină „Kentucky Fried Chicken”, dar după moartea Colonelului

care venise cu o rețetă neștiută de nimeni (!) fluxul cumpărătorilor s-a retras spre lanțul de restaurante care i-au făcut concurență „Swiss Chalet”. Mi-aduc aminte, prin 1970 aveam bisericuța noastră în piața Lancaster lângă un asemenea restaurant „Kentacky Fried Chicken” care spunea în reclamă că acest pui fript e așa de bun că „îți lingi degetele”. Când era Vinerea Mare, după un post atât de aspru, ieșeam cu epitaful să înconjurăm, în procesiune, biserica și cântând „Mergi la cer și Te așază”. Cred că credincioșii treceau prin cel mai nemilos examen al postului. Mirosea toată piața a carne de pui friptă că în imaginația noastră păgână ar fi fost ca la a treia înconjurare a bisericii să intrăm cu toții în restaurant. Țăstă zic și eu că era post! Că păcătosul, gurmandul de mine, om de humă și de glumă, tot mereu întorceam capul spre dascăl, făcându-i semn să continue cântarea ca eu să pot înghiți în sec în voie zicând și un pios „Doamne, milostiv fii mie, pofticosului!”.

Deci, hoinărind pe străzile Burlingtonului, îi arăt lui Matei „The Coop”, un restaurant cu o reclamă de orătănie dăscălite de cocoș. Meniul ne face să zâmbim la felul cum se face reclamă preparatelor de pui. Am comandat „Wicked Chicken”, picant cu „Arde Ieșul”, bancul olteanului, și alte vegetale + bere la țap cu guleraș plin de răcoare și poezie în amăruiul stil clasic. După aceea, dacă voiai să mergi la W.C. trebuia să te adaptezi lexicului „The Coop”. Pentru bărbați era pe ușă un cocoș, pentru femei era o găină și era și a treia ușă pe care scria „The Others” - ”Ceilalți/Celelalte”.

(va urma)

Dumitru ICHIM
5 Februarie 2024
Burlington, Ontario, Canada